

"AKIKÉRT A HARANGSZÓL" 2.

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2015.

Verslista

verslista@googlegroups.com

Lektor: Koncz-Kovács Anna

A pályázatra 30 írás érkezett be.

A 4 fős szakmai zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Dancsházi B. László:

A váltó

című írása.

Gratulálunk!

A nevezési díjából 43.000 Ft az UNICEF
„AKIKÉRT A HARANG SZÓL” c. programjára lett befizetve.

Jancsó Katalin: Brad útra kel

Fekszem az ágyban. Sötét van. Éjszaka minden olyan békés, nyugodt szokott lenni. De ez most más. Nyomja a mellkasom ez a csend. A szemem is könnyes. Hunyorgok. Már látom. Nem merek megmocni, a levegő is beszorult... Anya... suttognám, de nem akarom, hogy Brad észrevegye, hogy fent vagyok. Valaki segítsen már!!! Ordítani akarok, de nem jön ki hang a torkomon... Megint ott térdel a fotelban az ablak alatt... Tudom, hogy szenved, és nem akarja, hogy tudjuk... de hiszen ő is gyerek még... Istenem! Isten, hallod??? Miért hagyod szenvedni??? Anya! Tündérek! Valaki! Valaki mondja meg, mit lehet csinálni? Miért vannak orvosok, ha senki nem tud segíteni?

Lassan világosodik odakint. Mindjárt reggel lesz. A hold aludni megy és felkel a nap. Hogy világít a hó a reggeli napfényben! Egész éjjel esett. De nem tudok gyönyörködni benne. Mostanában szomorúak a reggelek és a nappalok is. Félünk... tudom, hogy anyáék is félnek... Nem mondják, de érzem, tudom... Apa is másképp fogja a kezem... mint ha búrában lenne, és vigyázni kell rá, mert törékeny. Mostanában minden törékeny... nálam a mécses szokott eltörni, minden ok nélkül. Az iskolában is kerülnek a többiek, mintha félnének rám nézni, vagy hozzám szólni... A tanárok sem hívnak fel minden nap felelni. Délben rohanok haza. Ma Bradnek is korábban kell jönnie. Szerda van. Szerdán kapja az injekciót. Senki nem tudja, fog-e segíteni. Hiába kérdezek bárkit, csak a nagy csönd a válasz. Elfordítják a fejüket és hallgatnak. Beteg... Csak ennyit tudnak mondani... Segíteni, talán Isten... más már biztos nem... Sose szoktunk imádkozni... Most megtanulom... Én imádkozom, Brad hízik... nem az egész gyerek, csak a hasa... a lába és a karja olyan vékony, félek, eltörnek... De a pocakja, az nő. Mindig rajta tartja a kezét. Olyankor látom az ujjai csontját... és olyan vékony rajta a bőr... és fehér... ijesztően fehér...

Észre se vettem, hogy már itt a tavasz. Nyílnak a kertben a virágok. Braddel együtt szoktunk anyák napjára valamit készíteni... most is készülünk. Tudom, ez lesz az utolsó, amit együtt adunk anyának. Ne kérdezd, honnan tudom... Tudom és kész! Itt benn valami megsúgja a szívemnek...

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

Brad már nehezen mozog. Nem jön velem focizni. Csak ül egész nap a fotelban és olvas. Néha nekem is olvas hangosan... de már nehéz neki. Szuszog, meg-megáll olvasás közben. Én is csak nézem őt. Nem értem, mit olvas, csak meg akarom fogni a pillanatot. Ezt soha senki nem veheti el tőlem. Tudom.

Ne vigyetek el! Nem akarok elmenni! Apa! Ne!

- Csitt, kicsim. Bradnek kórházba kell mennie és anya ott marad mellette, hogy ne legyen egyedül. Te már nem mész iskolába az idén. Beszéltem az igazgatóval. Nénédhez mész pár napra. Én majd munka után megyek hozzád.

A szürke bérház falai rám akarnak dőlni. Haza akarok menni, de nem hisztizek. Most nem. Apa majd jön és magához szorít. Apa nem enged el.

- Apa. Apa? Ugye nem?

- Még nem. Elmegyünk hozzá a kórházba, hogy elköszönhess tőle.

Csendben megyünk, csak fogjuk egymás kezét, és szemünkből folyik a könny. A kórház folyosóján már szorítom apa kezét. Az egyik szobából anya jön ki. Megfogja a kezem és bekísér. Brad nyitott szemmel fekszik az ágyon. Bőre gyűrött, sárga. Szemei hatalmasak. Nem mosolyog. Nem ismer meg. Kezébe csövekből folyik valami vízszerű folyadék. Megsimogatom és adok egy puszit az arcára. Szia, Brad!

Valaki megfogja a kezem, elhúz, és kikísér a folyosóra.

Éjszaka a fotelban térdelek az ablak alatt. Imádkozom.

Félek. Jó Isten, ugye segítesz?

Nem tudom, mikor aludtam el. Kinyitom a szemem, és a reggeli nyári napfény megcsiklandozza az arcom. Nem mosolygok. Apa és anya jön.

Brad elment.

Élt 13 évet.

2014.

Felébredek. Unokáim a másik szobában már kacarásznak. Olyan jó, hogy biztonságban tudom őket. A legnagyobb tegnap kapta meg májgyulladás ellen a védőoltást. Ez már egy másik világ.

Tóth-Hekkel Arany: Harangocskák

Lassú, lassú szívetűd
Harangjátékba kövül
Harangocskák, levelek
Angyalarcú gyermekek
Fogantak a nyomorba'
Nem jut étek gyomrukba
Éhhalálra ítélve
Születtek szenvedésre
Rengeteg az éhes száj
Semmi nincse' a halál
A földgolyó egészén
Sok senyvedő gyermek él
Nélkülözés kínjában
Elhálnak hamarjában
Évente több millió
Akikért a harang szól
Pedig földünk nem meddő
Több segély kell megmentő
Lassú, lassú szívetűd
Harangjátékba kövül
Mögötte bőszen megül
Irgalmatlan pazarlás
Ennivaló mázsaszám
Bűzlik kukáknak száján
Harangokon szív-csiling
Életeken létbilincs
Vészjelez már régesrég
Velőt ráng az éhezés
Huszonegyedik század
Manézsában ezredhad
A harmadik immáron

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

Emberkezű világon
Elenyész a kéznyújtás
Harmatszelű a toldás
Hantot ás a hatalom
Nincs ellene irgalom

Zsenge éltű szívetűd
Haranglábba szenderül
Embertelen földi juss
Korgó gyomrú haláltus'
Útját állhatná legott
Ha a világ összefog!

Kovács László (Kovacs59): Akikért a harang szól...

A tűlevelek között
szened a karácsony,
megült a nyomor
a frissen sült kalácson.
Akiket fedél nélkül,
kint talált Jézusunk,
gondolunk-e... rájuk,
amikor gyertyát gyújtunk.

Amikor csillagokat szór
otthonunkban a fenyőfa,
ott van-e... előttünk
a szegények arca.
Akiknek karácsonyra
nem jutott tűzifa,
ami jutott nekik,
az életük kudarca.

Gondolunk-e... azokra,
akiknek utca az otthona,
gyerekekre, kiknek
ünnepre nincsen vacsora.
Azokra gondolunk-e... akiknek
béke helyett a háború jutott,
kiknek harang hangja helyett
ma még a fegyver ropogott.

Gondolunk-e... azokra,
akik öregek, magányosak...
gondolunk-e... a remegő kezekre,
gondolunk-e... a ráncos arcokra.
Gondolunk-e... azokra,
akik örökre távoztak,
van-e ünnepe lelkünkben
a rideg sírhantnak.

A harang hangja a világban
mindig szól, nem zenél,
gyászos mély kongása
gyermekéről mesél.
Meséje iszonyat az élőknek,
nincs olyan perce a földnek,
mikor nem gyermeket temetnek.
Erre gondoljunk, emberek!

Halnak gyermekei a földnek,
mert szomjaznak, éheznek,
nincs szérum, mi adható, és így
vesztesei a betegségeknek.
Nincs gabona, tiszta ivóvíz.
Adjuk nekik, emberek!
Mert akkor már késő, amikor
gyász szárítja a könnyeket.

Merjünk tenni... azokért is,
akik csak álmodnak a szebb napokról,
gyűjtsunk gyertyát azokért is,
„akikért ma már csak a harang szól”...
Mert így, túlevelek között
csak szenved a karácsony,
és keserűség fog megülni
a megszegett kalácson.

Jéga Szabó Ibolya: Hóliká démon ünnepén

Hófehér falú szobában ébredt fel Gandhar, és ahogy körülpillantott, még négy ágyat számolt meg. Mindnek volt lakója, magához hasonló korúnak látta őket, talán kisebbeknek, így az ágyban fekvé nehezen tudta megítélni a korukat. Csendesen szuszogtak, nem beszélt egyik sem. Gandhar arra gondolt, hogy biztosan félnek hangoskodni ebben a halálos csendben idebent. Kint zene szólt, énekeltek, táncoltak az emberek, Hóli ünnepe volt, a tavaszünnep. Talán azt hallgatták.

Fogalma sincs, miként került ide, csak arra emlékezett, hogy a bódéjukban feküdt, már napok óta, nem tudott kimenni, annyira gyenge volt, guberálni meg végképp nem lett volna képes, nem volt vize, sem étele, se pénze. Kezdetben hányt, később a hasmenés gyötörte. A hűgára gondolt, alig egy hónapja halt meg. Jalaja is csak hányt, később meg csak feküdt, nem szólt, és a szeme csukva volt mindig. Néhány napig így feküdt, majd egy reggel felült, a mamát hívta, hátrahanyatlott és nem mozdult többet. Olyan könnyű volt, amikor lepedőbe csavarta, mint egy kiskutya. Mindig kisebb volt a hasonló korú lányoknál, de mire meghalt, nem maradt más belőle, csak egy kevés csont és bőr. „Jó már neki, a mamával lehet, velem úgyis csak szenvedett” - gondolta szomorúan.

Soha nem volt elég enivalójuk, pedig ketten guberáltak, hol fémet, hol műanyagot, de mindig becsapta őket a kereskedő, hiába, na, kicsik voltak, és nem volt velük felnőt. Apa már olyan régen meghalt, hogy alig emlékszik rá, Jalaja még pici volt. A mama tavaly halt meg, napokig sír-

tak, azóta ketten jártak dolgozni minden áldott nap. A húga szorosan a nyomában tipegett, még aludni sem mert egyedül. Elalvás előtt mindig pityergett a mama után, ezt nem szerette, mert legszívesebben maga is bőgött volna vele, de hát a fiúk nem sírhatnak, még a húguk előtt sem. Szinte soha nem nevettek anya halála után. Ám egyszer nagy öröm érte őket, mert egy táskában kislányruhára leltek, és egy pár szandál is volt az alján. Igaz, Jalajának nagy volt a ruha is és a szandál is, de nem törődtek vele, a lányka boldogan dobta le a régi rongyokat, és mosolyogva vette fel a találtakat. Na, akkor nevettek, szívből, hangosan, de este ismét sírdogálással tudott csak elaludni a húga, most azért itatta az egerket, mert anya nem láthatja a szép ruhában, mondogatta hüppögve.

Biztosan a szeméttelep pusztítja el az embereket, sokan halnak meg itt, a dharavi nyomornegyed nyugati felén, a szemétlerakóknál. Különösen a gyerekek, azok halnak sokan, főleg akik már guberálni járnak. „Biztosan a füst mérgezi meg őket, folyton kaparta a torkunkat” - morfondírozott magában Gandhar.

Lehet, hogy minden nap fürödni kellett volna a patakban, de kinek lett volna kedve ahhoz minden nap, mikor estére már alig bírnak enni is a fáradtságtól. Víz is kevés, amit ingyen osztogatnak a krisnások, az kevés, épphogy inni elég, nemhogy mosakodni. Még gyengének érzi magát, de nemsokára felkel, most nagyon jó ezen a puha ágyon feküdni. „Még nem is feküdtem rendes ágyban soha” - suttogta halkan.

Álmélkodva tapogatta meg a hófehér lepedőjét, minden tisztán ragyogott. Nagyon szippantott a tiszta levegőből, nem érzett bűdös, égett gúmszagot, fojtogató bűzt. Nem szokott ehhez a renchez, félelemmel töltötte el.

„Hol lehetek?”

A szeméttelep mögötti bódérengeteget mindig a káosz és a zaj uralta. Szenny és ürülék borította az utakat. Hatalmas rajokban sirályok köröztek, fülsiketítően vijjogva a szeméthegek fölött, rühes kuttyák, csontsovány tehének kóboroltak élelem után kutatva, és mindent elleptek a legyek. Itt csend van és nyugalom. „Ez olyan jó” - gondolta.

- Mindenki alszik? - kérdezte elég erőtlenül.

- Nem mindenki, hogy hívnak?

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

- Gandharnak.
 - Engem Galavnak. Honnan jöttél?
 - A dharavi nyomortelep nyugati feléről, van ott egy bódém, a szüleimtől örököltem, ők meghaltak már, és a húgom is. Tíz éves vagyok, és nem jöttem, valaki idehozott, de nem tudom ki, és azt se, hogy hol vagyok.
 - Keresztény irgalmas nővérek kis kórházában vagy, és biztosan a nővérek hoztak ide, valaki szólhatott nekik. Itt csak gyereket gyógyítanak.
 - Te honnan jöttél?
 - Én is dharavi vagyok, és guberálok, a másik felén élek a szüleimmel és két öcsémmel. Nekünk van tévénk is.
 - A szüleid hoztak ide?
 - Igen, már azt hitték, meghaltam, de mégse. Már egy hete itt vagyok. Nemsokára fel tudok kelni és elmehetek.
 - A többieket ismered?
 - Nem, a nevüket sem tudom, most hozták őket a napokban, még nincsenek jó állapotban.
 - Engem mikor hoztak?
 - Talán három napja, reggel.
- Az ajtó nyikorogva kinyílt, és egy zsúrkocsit tolt be két fehér ruhás irgalmas nővér. Sorban mentek ágyról ágyra. Vizes ruhával letörölték, majd csőrös pohárból, teával itatták őket. Valami kásaszerű ételt kanalaztak Gandhar szájába. Nem érezte éhesnek magát, de önkéntelen nyelte. A nővér kedves mosollyal biztatta, megsimogatta a fejét, és egy ágytálat tolt alá. A következő ágynál riadtan megálltak, az egyik nővér kifutott a szobából, és már jött is vissza egy fehér ruhás férfival. Az orvos meghallgatta a mozdulatlan gyereket, és a fejét csóválta. Behoztak egy hordágyat, majd a fiúcskát lepedőbe tekerve a hordágyra tették. A nővérek keresztet vetettek, az ágy végében térdelve imádkozni kezdtek. Imájuk végeztével felálltak, és kitolták a szobából a hordágyat.
- Te, ez meghalt? - kérdezte ijedten Gandhar.
 - Biztos, mert kivitték. A nővérek érted is imádkoztak ám sokat. Ők mindig imádkoznak. Ez a vallásuk.

A nővérek visszajöttek, folytatták a munkájukat. Amikor végeztek, a két, még öntudatlan kis beteg ágya végén térdelve imádkoztak. Gandhar arra gondolt, vajon miért halt meg az a gyerek, hiszen őérte is imádkoztak. Lehet, hogy többet kellett volna. „Szerencsés vagyok, mert értem pont elég imát mondhattak el.”

Gandhar egy hét múlva már tudott járni, bár nagyon gyenge volt, de napról napra gyarapodott és erősödött. Galavot hazavitték a szülei. Megígérték egymásnak, hogy még találkozni fognak. Bár ebben egyikük sem hitt igazán, mert a dharavi nyomortelep olyan, mint egy hatalmas labirintus, milliónyi szegény lakóval. A szoba többi betegét nem ismerhették meg, mind meghaltak, új betegeket hoztak.

Gandhar nem tudta, mitévő legyen, merre menjen a gyógyulása után. Egy darabig segített a nővéreknek a házban, majd egy nap elment az egyik nővérrel egy betegért, és akkor meglátta az üresen álló bódéját. A szomszédok vigyázták, nehogy elfoglalja valaki.

Elbúcsúzott a nővértől, sírva hálálkodott, és bement az üres bódéba, ahol minden úgy volt, ahogy ott hagyta két hónapja. Leült az ajtó elé, bámulta a nyomort, a káoszt, a mocskot, és mégis otthon érezte magát, ide született. Itt fog meghalni is, de nem lesz, aki fizet majd a halottégetőknek. Azért a sok halott kisgyerekért, akiket megölt a szeméttel lep mérge, azokért sem fizetett senki, csak odatették valamelyik felnőtt halott mellé őket. Ki törődik itt a gyerekekkel, csak születnek, ha elérik a négy évet, mennek ők is guberálni az anyjuk után, és a többségük soha nem ismeri meg a felnőtt életet, és azt sem, hogy van élet a szeméten túl is, pedig idelátszanak azok a csodálatos, fényes mumbai felhőkarcolók. Gandhar arcán végigfolytak a könnyek, siratta anyját, apját és a kishúgát.

Felvette a gumicsizmáját, szakadt kesztyűjét, bekötötte a száját egy piros kendővel, majd a hátára vette a nagy zsákját, és nekiindult a szeméthegeknek.

PS.

Szerte a világon 200 millió gyermekmunkást dolgoztatnak, többnyire éhbérért. Ennek oka a szegénység, és ezek a gyerekek anyagi, szellemi nyomorban élnek, kitéve betegségeknek és megaláztatásoknak. Vannak

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

helyek, többnyire Afrikában, Afganisztánban, ahol rabszolgaként, egy kis élelemért robotolnak. Dolgoznak aranybányákban, földeken, szemételepeken, téglagyárakban, nagyvárosokban koldusként, és még az is megeshet, hogy a kidobott mobiltelefonukat ők szedik szét.

Csetneki Juhász Balázs: Jönnek a böjti szelek

Naponta tizenhétezer
megmenthető gyermek lelkéért
szólnak a harangok.

Ha jönnek, ha jönnek
A böjti szelek,
A csontomig hatolnak,
Mégis a lelkem remeg.
Mások ezek, mások ezek
A böjti szelek.

Zokognak a fák a szélben,
Ágaik ropognak,
Van, ahol a földig hajolnak.

Az ég is ijesztően sötét,
Vagy világos,
Zavart felhők vonulnak,
Közöttük villámok vajúdnak.

Mások ezek,
Mások ezek
A böjti szelek.

Állok a vártán, állok a vártán,
A végtelenbe vágyom,
Tudom, az időm elvérzik,
Szomjas vagyok, éhezem,
Testemen fájó sebek,
Várom, hogy felkél a nap,
Bennem talán egy kevéske
Élet mégis megmarad.

A végtelenbe vágyom,
Lakhelyeim lesznek a távoli csillagok,
Körém ülnek majd az angyalok,
Mégis egyedül leszek,
Megkapok mindent, amit lehet,
Mégis maradok örökké beteg.

Érzem az idők remegését,
Hallom a haldoklók nyögését,
Éhező gyermekek erőtlen sírását,
Harangok magányos zúgását,
Vágyom a csodára, csodára várok.

Keresztünket nem bírtuk cipelni,
Jézushoz se mentünk, néki segíteni,
Sokan voltunk így, vannak is,
Az igazak kevesen maradtak.

Nem tettünk eleget, nem tettünk,
És imádkozni is elfelejtettünk!

A hold sarlója úszik az égen,
Kaszálja az időt csendben, rendben.
Az enyészet zenél, szárnyai csattognak,
Haldokló gyermeklelkek
Szüleik után sírva kutatnak,
Sírva kutatnak.

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

Mikor eljön a telihold - feléled minden holt -
Pásztázza, vágkálja meztelen lelkünket,
Hová jutottunk, merre megyünk,
Gyermekeink, mi lesz velük?
A betegség és az éhség a végzet-e?
Ki segít nekünk?

Hol gazdagság és
Bőség tenyész,
Van-e ott irgalom?

Gyalázat, gyalázat!
Maradt-e bennünk
Valamennyi alázat?

A nyomor katakombáiba
Le kell szállni!
Rangtalanul, dísztelenül
Végigjárni a halált lehelő
Cellákat, éhező gyermeket
Látni és csont-bőr anyát,
Amint szikkadt emlőjéből
Szoptatja a halált.
Beteg, tehetetlen időt,
Ami beteg, tehetetlen
Csecsemőnek, gyermeknek
Szó szemfödőt.
Dögszagú, csontváz kutyát,
Haldokló csecsemő szemében
Könyörgő tekintetet,
Az utolsó csepp könnyet,
Amit kiisznak belőle
A szomjazó legyek.

Ó, Uram, tudom, hogy majd segítsz!
De addig százszor meghalunk,
Mint hitehagyottak,
Az imákon gázolunk,
Ó, Uram, elveszünk!

A végtelenbe vágyom,
A valóság itt vérbe fagyaszt,
Itt biztosan elpusztulok!
És nem tudnak segíteni
Testvéreink, az angyalok.

A végtelenbe vágyom,
Félünk! Éhezünk és szomjazunk!
Gyógyszer nélkül pusztulunk!
Tudom, adnak és adakoznak sokan!
De ha a segítség nem jön időben,
Akkor nem jön el soha!
Remélem, Pásztorunk megkeres,
Ha későn jön, akkor eltemet.

Elhagyott, magányos játszótér,
Homokozó, félbehagyott vár,
Lapát, vödör, szita,
Csöppnyi lábnyomok,
Csikorgó, lengő hinta,
Benne a fájdalom szorong.

Ó, Jézus a Golgotán!
Kifeszítve a kereszten,
Szenvedésed mily végtelen.

Mások ezek a böjti szelek,
Mások, mások ezek,

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

A betegség, a nyomor, az éhezés,
Menekül a gyász,
Vékony gyermeksíráson
Hangol a halál,
A futó homok pereg, pereg.

Mások, mások ezek a böjti szelek,
A csontomig hatolnak
Mégis a lelkem remeg,
A lelkem remeg.

A jövőben, ha jönnek,
Ha jönnek majd a böjti szelek,
Sok mosolygó gyermekszem
Néz felénk majd, és sok apró
Kezecke integet.
Remélem, jönnek majd ilyen idők!
Akkor mégis jobban fájnak majd,
De akkor mégis jobban gyötörnek majd
A jézusi sebek,
Mert mindig maradnak,
Akiknek nincs könnyörület!
Mert akkor is lesznek háborúk,
Lesz gyermekéhalál,
És lesz, amikor a gyógyszer
A gyermekekhez nem talál,

Ó, Jézus a keresztfán,
Fájdalmaid mily végtelen!

Jönnek, jönnek,
Fújnak, fújnak
A böjti szelek.

Golán Angéla Gabriella: A ragyogás (Lena Steins emlékére)

Léna ajándékként érkezett a földre. Szeme ragyogása mindenkit mosolyra készített. Az embereket a közölében egy különös, békés érzés kerítette a hatalmába. Szőke haja és kecses hajlékony teste egy angyali aurát vetített köréje. Léna első évei nyugodtan és boldogan teltek. Kis huncutságait mindenki elnézte neki, hiszen ki tudna egy ilyen elragadó angyalkára haragudni.

Léna szívesen barátkozott olyan emberekkel, akiknek nem adatott meg az a kényelem és nyugalom, mint neki, s személye szerint nem értette, hogy miért lehet az egyik embernek több, mint a másiknak. Mint azt sem, hogy miért van, akinek a jólét az ölébe hullik, míg másnak keservesen meg kell dolgoznia egy betevő falatért. Persze mindennek ellenére hálás volt azért, hogy ő és családja a jól szituált emberek közé tartoztak.

Léna barátai közé már az óvodában sok olyan gyermek tartozott, akinek családja a létminimum alatt élt. Ha látogatóba jöttek hozzá, kerek, kitégült szemekkel pásztázták végig a gyerekszoba polcait. Léna nem tudta megállni, hogy ne ajándékozzon el egy-egy könyvet vagy játékot, s ha szülei rákérdeztek ennek a miértjére, azt a suttogó választ kapták: „A ragyogás miatt!”

S bár szülei nem értették, mit is jelent ez a felelet egy ilyen kisgyermek szájából, idővel már nem kérdeztek utána, hanem csak konstatálták: „Ez Léna!”

Miután Léna az iskolába került, naponta megosztotta másokkal a tízóraiját, s egyre inkább nem értette, hogyan lehetséges, hogy egy ilyen gazdag országban, mint Németország, több mint 1,6 millió gyerek nem kap naponta legalább egyszer meleg ételt. Ők azok, akiknek nem telik arra, hogy részt vegyenek az iskolai kirándulásokon. Akiknek nem jut új ruhára és más, idegen gyerekek levetett ruházatára vannak rászorulva. Minél idősebb lett Léna, annál jobban foglalkoztatta ez a dolog.

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

Ahogy az elméje tágult, úgy mindig több és több információt gyűjtött és olvasott a szegénység létrejöttének okairól.

Először csak kis községe határáig látott, aztán már a tartománya politikai és gazdasági stratégiájával, s később Németország szociális felépítésével is foglalkozott. S bármerre is kutakodott vagy érdeklődött, kérdéseire azt a választ kapta, hogy országában létezik segítség, bár a szegények száma növekszik, s egyre több nyugdíjas és gyerekes család találja magát a szegénység birtokában...

...de miként áll a helyzet azokban az országokban, ahol nem az egyén egyedi kudarca a fő oka annak, hogy valaki éhezik, szomjazik, fázik vagy fél? Ahol a politika és a gazdaság csakis a kizsákmányoláson alapszik, anélkül hogy valaki valamit is tenne az emberek lelki és testi védelmére. Ahol egy ember élete, s főleg egy gyermeké, mit sem számít. Ahol a harc mindennapos. Ahol az értelem csak másodlagos, és az erőfeszítés csak is az éhség és a szomjúság leküzdésére elegendő, s sajnos sokszor már arra sem.

Ahol az életszínvonal az európai középkorral határos. Ahol a 21. században nincs kanalizáció, áram- és betegellátás vagy infrastruktúra. Ahol a megélhetés csak tengődés, és az éhség a halállal kéz a kézben jár.

Léna tudta, hogy ismeri a választ, amely ott bújik meg a szeme előtt egy karnyújtásnyira, s egy napon ráakadt egy cikkre, mi szerint: az életszínvonal a műveltséggel lineárisan növekszik, ami fordítva is törvényszerű.

13 éves korára rájött Léna, hogy az embereknek az alapvető életfeltételei közé tartozik a tudás! A tanult embert nehezebb félrevezetni, s akarata ellenére befolyásolni. De hogyan lehet az életszínvonalat úgy megemelni, hogy a szülők belássák, a gyerekeknek iskolába kell járniuk? A szülők a gyermekek iskolázatlanságát avval indokolják a szegény országokban, hogy a nagy éhség és szomjúság miatt a családnak szüksége van a gyermekek segítségére, hiszen az ő feladatuk a vízhozás a sokszor több kilométer messzire lévő itatókról, s nekik kell vigyázniuk a

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

pár girhes háziállatra, míg a szülők megpróbálnak egy kevéske termést a szikkadt, sovány földből előteremteni...

Lénában megszületett egy ötlet, s ennek elérésére irányította minden erejét.

Először csak a saját zsebpénzét tette félre, majd plakátokat ragasztott az iskolában, s iskolatársait és tanárait is beavatta a tervébe.

Ezek után elkezdődött az igazi munka.

Gondolatai másokat is segítségre készítettek. Az iskola segítségével Léna először egy bazárt organizált, majd a községe gazdagabb rétegéhez fordult segítségért. Mindig egyre több és több ismert és ismeretlen személy csatlakozott a segítői közé.

E közben Léna egyre fáradékonyabb lett. A szemében égett a tűz, a tudásakarás varázsa, s arcáról nem fagyott le a mosoly, de valahogy elhervadni látszott...

Léna 15 évet élt. Végül elvesztette a fejében növekvő daganat elleni harcot. Ő az utolsó pillanatig hitt meggyógyulásában, s betegsége alatt sem akart mást, mint élni, tanulni és nevetni.

Léna eme nehéz idő alatt sem felejtette el, hogy mit tűzött ki céljául, s ha valaki kérdezte, hogy miért nem pihen, csak egy mosollyal azt felelte, mint mindig: „A ragyogás miatt!” S utoljára szinte suttogva még halalkan hozzátette: „Amit a gyerekek szemében látni.”

Léna halála után ismerősei és szülei tovább követték az utat, amin ő elindult, s így megvalósulhatott, amiért oly keményen dolgozott. S ha tudni akarod, hogy ki volt ő és mit tett, mosolyát a www.lena-ev.de és a http://www.youtube.com/watch?v=N_2YL7YQAC8 alatt most is láthatod!

Gősi Vali: Harangok szólnak érted

Távolodsz,
már hiába nyúlok érted,
alig világra jöttél,
magához rántott a végzet.

Gyermek maradtál,
ártatlan, fehér, márvánnyá vált csoda...
Már nem tudom, feladtad-e,
vagy én adtalak oda...?

Mindenem voltál:
jövő, remény, büszkeség,
belőlem nőttél, mint védtelen virág,
de már csak halott emléked kiált:

hát miféle süket világ,
amelyik semmit sem segít,
ha egy kisgyermekért már léte hajnalán
a halál közelít?

Ha van kereszt
és szenvedés, hát ki engedi,
és miért, hogy e védtelen, apró lény vigye,
ami az ősök titkolt szégyene?

Ha van bűnös,
vajon most hol lapít? Ki váltja meg
leplezett, sötét bűneit? Érti, érzi-e
a kifosztott lelkű anyák kínjait?

Távolodsz,
már soha el nem érlek. Hiába könny,
megbocsátás. Elraboltak. Félek.
Múltam lettél. Harangok szólnak érted.

Petres Katalin: Nincs rá szó...

Befagyott aggyal,
torkomon akadt szavakkal,
lüktető halántékkal
összeroppant a vasmarkú
kétségbeesés...
Tenyerembe vájt körmök,
tehetetlenségem tompán
gyomromban dörmög...
Nincs rá se szó,
se magyarázat,
csak a végtelen
alázat...
Az örök visszatérő MIÉRT?
Öt másodpercenként!!!
Szól a harang egy gyermekért?!
Te mit tettél?
Bármit is tettél?
Nincs rá szó - mind KEVÉS.
Csak a tettben teremhet REMÉNY...

László Edit: Úgy érdekes az élet 3.

Megvilágosodás (folytatás)

A fiú és a lány tovább beszélgettek egymással, mint ha már időtlen idők óta ismernék egymást. A vonaton a különös beszélgetésük alkalmával kiderült, hogy egy másik személy - akinek szintén csak a hangját hallották valamikor - szíve vágya volt az, hogy szívödöglesztően nézzen ki, mert mindenkit könnyen meg akart kapni; de azt a mások iránt tanúsított jótéteményei szerint mérték rá. Egy a legjobb utódok létrehozásán fáradozott, ezért azt mondták neki, úgy kell tapasztalatokat szereznie, hogy szülnie kell először fiúkat, akik a nevet viszik tovább, harcolnak a családjáért, aztán lányt, aki majd az életük folytatása lesz.

Valaki különleges izgalmakkal teli életet kért. Megint más a legerősebb ember akart lenni, hogy mindig meg tudja védeni magát; azt panaszolta, folyton bántják. Elmagyarázták neki, hogyan juthat el oda több lépésben apránként, és küldenek neki egy testvért, aki segít neki. Ők életre-halálra rivalizálnak majd, egyikük maradhat csak fenn. A másik másolat, amit a sors azért küldött, hogy álljon helyt, ha szükség lesz rá. Az idősebb régi sérelmek nyomaival születik és a Sabin-cseppet sem kapja meg, mégis muszáj elsőséget szereznie. Ki kell találnia, hogyan. Azt mondták neki, az egészségével gond lesz, de csak szemlélődjön, éljen a világban, a szemével intézi majd a gyermekáldást. Ezért utódja anyyi lesz, ahány nőt a pillantásával megigéz, és folyton az igaz szerelmet és a gyerekeit keresi majd. Egy másik nő, aki borotvaélen állt, ígérte, hogy közülük majd a jobb mellé áll, és őrzi. A lány szülei szép szerelmet, örömet kaptak az életükhöz ajándékba, de nagyon szerényen élhettek. El kellett rejtőzniük. Az apának a lánya érdekét kellett védenie, a felesége családjáét, a saját családjáért kellett érdemeket szereznie, és a megélhetésükről gondoskodnia. Sikerül neki, de az ő családja addig várakozik. Minden előrelépéshez tennie kell valami hasznosat, mint a ranglétrán; és ő megszenvedett érte.

A többiek segítségének is komolyan utánanézték. Egy azt bizonygatta, a férfi és a nő ugyanaz, mert ők egyek. Ez aztán erős tiltakozást, parázsivitát váltott ki. Ezzel a lány is egyetértett, és azt gondolta, az a fiú ugyanaz lehet, mint aki azt kérdezte, hogyan működik a világ. Összefogtak a többiek az ellen, aki ezt mondta, nem akarták, hogy ez valami képp kitudódjon. Fogadást kötöttek és elkezdtek szervezkedni. A fiú életét a tervük szerint befolyásolni fogják; de ő nem hallhatta. Azt mondták, a lány nem lesz képes segíteni neki, mert mindenki ellene lesz, egyedül marad, és úgy alakítják a fiú háta mögött összebeszélve annak a sorsát, hogy az ő szándékukat bizonyítsa majd be. Ehhez nagyon nagyot kell hazudni, akkor senki se gyanakszik, és simán menni fog. Aztán a fiúk azt a feladatot kapták, minden nőt próbáljanak ki, azt keressék szenvedélyesen, aki hozzájuk tartozik. Azt magyarázták nekik, csak a szívükre hallgassanak, de lesz még valami, ami majd piszkálja őket. Amelyik lány hagyja magát, de mégsem válik be nekik, azt könnyűvérű-

nek mondják, megalázzák könnyörtelenül. Azt hiszik, csak a maga örömét keresi, s úgy megszabadulhatnak tőlük. Azt tanították velük, egyszer mindent, mindenkit ki lehet próbálni. Aki másképp gondolkodik, akár lelki sérülést is szenvedhet, de legalább elgondolkodik azon, mit csinált rosszul. Akkorra már olyan rendetlenség lesz a világban, hogy a neveletlen gyerekek önző, csúfolódó emberekké, a bántalmazott gyermekek könnyen gyilkosokká válhatnak. Feladatuk még megfigyelni, találnak-e legalább egy őszinte embert valahol. A kapzsiság, a hiúság akkorra már elvakítja az embereket, a pénz lesz a mindenük, laza az erkölcs, félreértének mindent, egymás szavát is, mert más körülmények közt nőnek fel; értékválság van.

Az apákat a lányaikon keresztül büntetik meg, ha az asszonyuktól rossz erkölcsöt tanultak. A lány, aki nem ismeri a fiúkat - mert egy apa nem tanítja azt, hogyan gondolkodik ő; a szokásokat az anyja, ha nem mondja el neki - bizony csak a megérzéseire hagyatkozhat; nehéz lesz a farkastörvények közt megmaradnia. Azonban - ha mégis előre tud jutni - lehet, egy sokat megélt lélekkel van dolguk, akinek jók az ösztönei. Persze, ha megbízható barátokat választ, kerüli a rossz társaságot, felismeri a hasznos értékeket és a szerint él, az a hasznára fog válni.

A fiút önös céljuk elérésére használják majd, arra vigyáznak, nehogy összekerüljön a közelükben valakivel, ezért mindig leócsároltatják vele a barátnőjét úgy, hogy beadnak neki valami bátorítót. Könnyen befolyásolják, mert azt tanítják neki, csak férfira hallgathat, tekintélyes emberek barátságát keresse, és csak szép emberekkel vegye körül magát. Megrögzött mániái lesznek, mert mindig mindent számba kell vennie, minőségileg elég kiváló-e a környezete. Beugrasztják valamibe, a jövőbe látásával vonja magára a figyelmet, amiért elverik, de ha hosszú életű lesz, sokára megtanul majd több lépésnyit is előre látni. Többen is voltak a körben, amikor messziről odaintettek idegeneket és megkérdezték, melyikük vállal feladatot. Egy bevállalta magának azt a fiút, aki azt mondta, hogy a nő és a férfi egyek. Neki nem volt gyökere, úgy hajlott, ahogy a szél fújta; eladó volt. Ezért a vállalásért megígérték neki, pont úgy fog kinézni, hogy nem tudnak majd neki ellenállni, és a fiú követi őt a nagyok közé. Ott nem látják, mert nincsenek „szemek”, a hallást becsapják, mert mást tesznek, mint amit mondanak. A szavak jelentése

ezért lassan megváltozik, és a fiú tényleg elvesztheti a végén a fogadást. Azt megmondhatta, hogy nézzen ki, amit kifelejt, csak annyi hiányzik belőle; az asszony pedig kikötötte, szülni nem akar. A fiú együtt érez vele, mert ő a szülőotthonban nehezen lett meg, azt rebesgették, az anyja elátkozta kínjában. Ahová élni mentek, ott nem kell szülnie a mentális betegnek, és csak annyi utód lehet, ahányról tisztességgel gondoskodni bír. Azok, akik nem ütik meg a mértéket, gyermekük sem lehet, elveszik tőlük, és nagyon szigorúan veszik a pedofiliát. A kislányt, amelyiket az övének mondott a bátorságpróbát bevállaló nővére, nem nevelheti, csak a másikat, amelyik a család férfi tagjaitól született. Csak azért is megszülte, mert a harmadik, és neki adta. Úgy tanították, aki harmadiknak született, három gyereke legyen. Nem lehetett tudni biztosan a nemét, ezért vitték el innen, ne bántalmazza ezért senki. Azóta lány - fiú névvel - és kriminálpszichológiát tanult. Minden bajuk oka, hogy a szüleiknek meghalt az első gyermeke, amibe belebetegedett a család. Elvesztették a prím fiút, aki a család feje lett volna. Nem ment hozzá lélek, mert az asszonyt megalázták. A szellemét aztán a testvérek megidéztek, hogy velük legyen, és az apjukra emlékezteti őket örökre. Külső nyomásra és az ötödik erős ráhatására a negyedik lépcsőfokon levő a harmadikon keresztül juthat előre, de a harmadik láncszem önzésből learatta a dicsőséget. Ami velük történt, abban az idegen hibrid keze is benne van. Megmatematikázta őket, elcserélték a gyerekeket, de szerencsére velük van a Titkosértelmű Rózsa, akit szeret. A másik barát családi csúfneve ad magyarázatot erre. A pletyka dúsan nő. Egy egyszerű halandónak nem jár ilyen érdekesítő, izgalommal teli élet, csak a világ legnagyobb szélhámosának. Dokumentálni kell a lelkiismeret miatt, mert ha nem tenné meg, aki ígérte, elvesztheti a fiú a fogadást. Esetleg majd megteszi egy másik ugyanolyan, de újra ilyen helyzetbe kerül az, míg meg nem oldja a feladatot. Valóban nem szabad erőszakosan beavatkozni mások életébe, mert elodázódhat sokkal későbbre egy ügy feloldása. Mondták: az ártatlan áldozatokat segíteni fogják, de el ne hizza magát senki, mert a kövérség is mentális betegség. Aztán azt kiáltották nekik: „Ti az én népem vagytok! Ti itt mind elsőik vagytok, csak nektek mondom el és ezért elég egyszer elmonda-

nom. A világ kegyetlen, elsőként indultok, de sokadik is lehet belőletek. Aki első marad, az emlékszik majd legjobban, a többi egyre halványabban. Segítsétek egymást csak azért is, mert egy helyről jöttök! Sokan kihullotok majd a rostán, de újra kell kezdeni, csak küzdjetek! Magatokért éltek, ha elvesztek, elfelejtetek. Kukacok vagytok! Szórjátok szét magvaitokat a világban! Aki tud gyermeket nemzeni, az egészséges, a többi csak ámítás. Amikor szólnak, vissza kell jönni! Csak az tér haza bizonyosan, aki a kis honban szüzet talál, az a ti népetek lánya. Az első gyermek a legfontosabb, és az, hogy ne szakadjon meg a lánc."

A lány észre sem vette, hogy a személy, akire gondolt sok beszélgetés után, valójában kettő, mert felváltva mentek hozzá beszélgetni, és ő nem látott semmit. Ugyanannak érezte, hallotta őket. Ott volt ez, ahol összetalálkoztak a sötétségben az ugyanolyanok. Azt mondták, négyen vannak, közülük akkor egy ellentétes helyen volt. Azért éreztek örültmód, mert ott volt a nagy is. Ők komoly feladatot kaptak, a világot kell jobbá tenniük. Az egyikük mindent tűrő áldozatként, a másik zsarnoksággal, a harmadik naivsággal elgondolkodtat. Akinek a finomabb érzékei nem működnek jól, nagy slamasztikába kerülhet. A lány nagyon szorongott, mert nem tudott látatlanban dönteni, ki kicsoda lehet, és kérte, hogy segítsenek neki. Akkor elmagyarázták nekik, minden emberben mindenféle tulajdonság benne van, csak a környezet egyes tulajdonságokat felerősít, másokat gyengít; csak a szívével lát jól az ember. Egy újonnan elkészült minta ember énjeit szólaltatta meg előttük a jó Teremtő. Azért kell jó, esztétikus környezetben nevelkedni, hogy a jó rögződjön a legfogékonyabb korban. A legnagyobb jellemek az öregebb, sokat megélt lelkek, de az új generációnak már más dolga van.

A nő szüleit előre fölkészítették arra, hogy a meglévő tulajdonságaik hozzák meg a várt eredményt a gyerekevelésben. A régi időkre csak a nevük emlékeztet. Az volt a kérdés, a jó, vagy a rossz úr segítségével lesznek képesek elérni a céljaikat. A nő kisemberként akart élni és csak a jóra volt hajlandó hallgatni; megengedhették neki, a sor végén álló ártatlan gyermek volt.

A nőnek azt ígérték, a kellő pillanatban befogják a fülét, ne halljon meg mindent, összeszorítják a torkát, ne sírjon, ne beszéljen fölöslegesen,

de máskor meg épp az szalad ki a száján, aminek kell. Jól lát, de csak azt veszi észre, ami fontos, segítik úgy, mintha minden csak véletlen lett volna. Azért sírt, mert nem akart áldozat lenni, de pont ahhoz ragaszkodott legjobban, aki bántotta. Ezért kapott másikat, hozzáállót, mesebeli szép szerelmet, igaz családot cserébe, és játék a munkája. Semmit sem adnak ingyen, bizonyítani kell. Aki nem teszi, az megfizet. Egy kicsit szórakozott ember hatását kelti majd, amiért néha megmosolyogják a háta mögött. Ilyenek azok, akik többlet feladatot vállaltak jó ügy érdekében. Egyre többen lesznek furcsák, mert még nagyobb keveredések, bajok várhatók az életvitel miatt, és a gonosz munkálkodása folytán a jó segítők sajnós véstesen fogynak. Az ember éli az életét, de egyszer eljön a visszatekintés ideje. Sokan bevállalták a rossz úr segítségét is cserébe azért, hogy érdekem híján a vágyaikat kielégítsék. Ennek ki kell derülnie, hogy a lelkiismeret feltámadjon. Aztán megnézték a jövőt, és beszéltek is róla, de akkor azt az értelem alig fogta föl.

Akit a külsőségek elvakítanak, a tekintélyelvű gondolkodás mérvadó számára, soká jön rá, kivel hozta össze a sors, de a legmeghatározóbb, hogy abban a konkrét élethelyzetben, amiben van valaki, mi a legfontosabb, mert ha az életben maradásról van szó, a kényelmi szempontok eltörpülnek. Az ember arra emlékszik elsősorban, amit belesulykoltak valamikor, azt a viselkedést, hanghordozást, gesztikulációt tanulja el, ahogyan azt átélte. Csak a rendkívüli kiválóságok úsznak szemben az árral folyamatosan, és azok, akik mentális betegek lettek valamitől. Összeroppantak, kiakadtak, mert sokkhatás érte őket, beleégett a tudatukba valami korán, talán már gyermekkorban, és a szerek halmáról még nem is esett szó. A külső szemlélők hamar hamis képet alkothatnak egy emberről, mert csak egy oldalról, nem sok szemszögből látják, és éppen ez akadályozza a segítségadást, amit az előítéletek tetéznek. Amit mond az ember, nem túl nagy fáradság elhinni. Ahol az igaz szót várják, ott szelíden kérdeznek. Az erőszaktól agyongyötört ember azt mondja, amit a bántalmazói hallani akarnak.

Ha nincs igazság, a feje tetejére áll minden. Nem működik a gazdaság, mert csupityolva csupasztították le a háborúktól, betegségektől már sokat szenvedett népet, és a bizalmatlanság magjait ültették el áskáló-

dással. A sokszor gyakorolt szorgalmas munka az értékes, mert mindenki ahhoz ért legjobban, amit sokszor csinált már. A szimultánban gondolkodó szorgalmas ember mindenhez ért, mert valamikor mindenfé-
lét a testi erejével csinált, és ismeri a természetet, a környezetét; gondolkodik, összefüggéseiben látja a feladatokat, tudja, miből mi lesz. A jellemnek kell fejlődni, ami lassú folyamat. Aki egyféle dolgot ismer, nem látja át a tevékenységeket, nem tudja helyettesíteni azt, aki sokkal előbb jár. Ahol a „bunda” uralkodik, sok szomorúsága lesz annak, aki egyszer a neveltjei keze közé kerül. Nagycsaládban élni jó, ahol mindenkinek feladata van, képesek együttműködni, mert a vér nem válik vízzé. Az megy külön, tud kiválni, aki tehetős, egészséges, ért mindenhez. Ez sokszor csak az élet végére derül ki, mert sokat kell tapasztalni, sok áldásnak kell lenni a munkán, hogy jól sikerüljön minden. Az, aki éppen csak elkezdett valamit, sokat kell gyakorolnia, tapasztalnia. A legtöbb különadót egyéni módon fizetik meg, akik kihasználnak, becsapnak másokat kapzsiságból, de kerülnek őket, ha gondozásra szorulnak. Kiveszett többször is a lakosság ezen a környéken. Adókedvezmények hatására nincstelen emberek jöttek a vidékre, művelték a földeket, házakat építettek, néhány generáció után gyarapodóban voltak, de még komfort nélküli házakban éltek, a vizet az utcáról hordták. Akkor kezdődött a baj, amikor erőltették a fejlődést, és kihagyták a kulturált ismeretszerzés lehetőségeit, mert hosszadalmas. Ahhoz, hogy kifejlődjön valami, három generáció sem elég. Azt hangoztatták valakik, nem tiszta a kútvíz; persze nem volt az bevizsgálva sem. Sok volt az öngyilkosság, de nem néztek utána, miért. Gyorsították a fejlődést, akik nem értettek annak a mechanizmusához, és a többi tevékenységük súlya így ártalmára van éppen arra. Mégis, ami már volt, azt is irigyelték azok, akik még nem jutottak el arra a szintre, és téves hírek érkeztek. Csak a szépen meszelt, rendben tartott házakat, portákat látták, a szorgalmas munkát, erőfeszítéseket, az összefüggéseket, emberi értékeket nem vették figyelembe. Nem láthatták, mert a már korábban valamiben tönkrement, beteg gondolkodású embereket küldték messziről, hogy az embereket ellehetetlenítsék logikátlan intézkedésekkel. Olyanokat, akik nem ismerték a helyszín problematikáját; az apró részleteket, ösz-

szefüggéseket figyelmen kívül hagyták, és utánoztak valamit, amiről csak hallottak. Ha eljutottak volna gondolkodásukban egy magasabb szintre, az embert pozitívan értékelték és tiszteletben tartották volna. Hirtelen felindulásból büntetlenül önbíráskodtak, mások harárcsoltak jellemtelenül, a gyerekek utánozták őket; és kifolyik a kezük közül a vagyon, nem maradandó a tárgyi gazdagság. Ilyen cselekvéseken nincs áldás. A gazdaság hasonló egy élő szervezethez, ha beteg a fej, semmi sem működik jól. A közösségekben való viselkedésen lehet felmérni a bajt. Zavart keltettek a tudatosan romboló intézkedésekkel, ijesztő volt a megfélemlítés, aztán arra mondták, hogy bűnös, aki nem is tudhatott a tervről, mert nem volt benne a pixisben. Valakit azonban meg kellett büntetni a köz megnyugtatóására. Egy igazságtalanságot még talán kiheverhet valahogy az ember, de sorozatosan, az embertelen túlkapás. Akit kirekesztenek egy körből, az más irányba fejlődik, és ha nincs semmi ismerete mások terveiről, tudós vagy boszorkány legyen, hogy rájöhessen az okokra.

Sokféle rossz szokás is volt, amitől felfordult a világ. A férfi fondorlattal beugrasztotta a húgát (bevett szokást alkalmazott), rábeszélte, találkozzon a barátjával, aztán kompromittálták, ordibálással megtörte őt, s a baráttal történő házasságba belement, gyerekük is lett. Harag maradt a testvérek közt, nem értettek egymással szót, a barát is tanult. Aztán úgy éltek, ahogy, mert nagy szégyen volt a válás, és kevesen vállalták be. Teljesen kilátástalan a helyzete egy nőnek, ha a család nem támogatja és nincs önálló megélhetése, nincs hová mennie és képtelen a saját akaratát érvényesíteni. Még régebben az otthonról elszökött, bántalmazott nőket rendre hazahurcolták, és azt is súlyosan megbüntették, aki befogadta, mert megsajnálta őket. Bevett szokás volt, és még ma is előfordul, hogy beszélnek a nő nevében, az ő tudomása, jóváhagyása nélkül. Szerencse, hogy legalább harminc évvel lemaradtunk a nagyoktól. Ahol mindent szabad, ott már lövöldöznek; ahol gátak vannak, ott lassabb a fejlődés. Ha következmények nélkül megtehet a gyerek szinte bármit, önző maradhat. Lehet, sok sikerélménye lesz, de mindig nagyobb örömökre vágyik, és nem tiszteli az életet, keveset törődik

másokkal. Így összegyűjthet magának sok nem kívánt adósságot, és ha valami megfélemezi egyszer, könnyen összetörhet.

Akinek nem volt lehetősége kipróbálnia magát, megkeresni a saját útját, lemaradhat fontos dolgokról, a megismerésből fakadó tapasztalatokról. A valamikor értelmes, ép ember, ha nincs döntési helyzetben, kényszerítik valamilyen ráhatással olyan tevékenységek végrehajtására, amivel nem ért egyet, gyengeelméjűvé válhat az ellentétes parancsok és a saját tudatának elfojtása miatt. Aki irányította, az fizet meg, de még a jóra is árnyék vetül, ha ugyanabban a szervezetben tevékenykedik, amiben sok a visszaélés. Az irányított ember, aki nem tudja sikerre vinni elképzeléseit, hamar elkedvetlenedik, önbizalmát elvesztheti.

Azért ment el a fiú külföldre a királylány leszármazottaival, hogy azoknak egyszer jó életük is legyen. Az evangéliumból idézte: az utcanők jobbak. Sok gátlás van a tisztességesekben, és az csak türelmes embernek való. A viszonylagos nyugalom unalmába bezárva azok ellen küzdöttek a fiúk, akikre vigyázniuk kellett volna. Egyszer engedélyezték neki, elmehetett megnézni, mi lett a lányból. Azt remélte, rájön egyszer, mi folyik körülöttük. Azt kiáltotta neki: „Élj!” Akit mellétettek, azt ugyanolyannak mondják. A régi szóbeszédnek mára valósággá váltak. Az asszony mélyre süllyedt, és ő két nőben találta meg azt, amit keresett hosszú válogatás után. A legjellemzőbb tulajdonságai a szereteteire emlékeztetik őt. A szeme a lányra, lássa meg az igazságot. A csípője az anyaföldet idézi fel, mely erős lábakkal nyújt támaszt, a járása az anyjára emlékezteti, a legidősebb lánya a barátjára, a középső a bevállalós testvérre, a legkisebből a seriff jut eszébe. Most újra császárság van, Audival mennek az EU-ba. Nevek, szavak, cselekedetek kavarnak az időben, mint ahogy örvénylik a szemét az óceánokban. Mindig új összeállítást, alakzatot hoz létre a sors, ami rendre ismétlődik, de jaj lesz, ha ugyanabba a hibába esik legközelebb is az ember! Egyszer azt mondta: ő szakállat növeszt, és sose házasodik meg. A lány kérdéseire megnyílt nehezen, és ezt azzal magyarázta, két magyar H betűvel kezdődő névvel nem kerülhet egy családba. Nem szabad erőltetni semmit; és nagy hiba azt hinni, gyerekekkel meg lehet fogni valakit, aki bizonytalan. A lány apja mondta a rokonának: „Vigyázz, csak egyszer mondj neki va-

lamit, mert megjegyzi. Látod - mondta neki a nagyapát nézve -, pont ilyen lesz; és nagyon örülsz majd neki." Öregségében gondozni fogja, ha elmegy hozzá. Minden eshetőségre föl kell készülni. Ha nagyon megváltozik a környezet, a B-terv lép életbe. Kitorlódik az A, Á és a B következik. Egyre több iker lesz. A-tól Zs-ig már mind bennük van. Az egyszerű ember is tudja, a tyúkok is akkor tojnak jól, ha négyféle magot esznek. A kotlás agyoncsipkedi az idegen csirkét, azért vitték el azt a bábakakast - őrizni őket. Ki fog egy magyarnak gyereket szülni, ráadásul fiút? Ránk jár a rúd, sorozzák a magyart erőszakkal, azt a törvényekkel magyarázzák úgy, mint máskor, de etnikai tisztogatás és vallásháború ez. A politika tartozik az ördögnek, de a magyar vérrokonságban van már a környező népekkel, csak a nyelv más, és a testvéreit nem akarja bántani! Fasizmus van a világban, csak az nem látja, aki jól él. Aki jól él, jó gondolatok vannak a fejében. Aki szükségét szenved, bántalmazták, menekülni kénytelen, kegyetlen lehet, mert azt a viselkedési mintát ismeri. A nemek harcolnak egymással, és az utódaik az áldozataik. Minél fiatalabb korban pusztítanak el valakit, annál nehezebb újra kifejlődni. Helycsere van, úgy tanul az ember, ha mindenhová elmegy, minden helyet megtapasztal. Elindult már a láncreakció! Egyre több az ugyanolyan ember, egyszer csak egy marad. Csak a betegek ölik egymást. Aki korán kel, tudja.

Megkerestek gyermekeket, megkérdezték, ki menne el olyan helyre, ahol nagyon szeretik majd. Nagy lett a tolongás, de csak egy mehetett oda. Megkérdezték, mire vágynak, és ő megmondta. Mindenképpen gondos, szerető anyára és jó körülményeket megteremtteni képes apára volt szüksége. Egy utód mindig két emberhez tartozik. A bizonytalanok legfeljebb egyhez, vagy senkihez sem tartoznak. Sok áldást kell adni a gyermekre, hogy jó élete legyen, akkor ki tud teljesedni. Nagy háttérrendezés kell már, ellenőrizhetetlenné válhat nemsokára, némelyek kihez tartoznak. A fontosakat számon tartják. A baj a gyereknél mutatkozik meg, ha a születési száma más az egyik és másik szülőnél, ez ismétlődik generációkon át, végül a gyerek egy emberhez tartozik csak, lehet, egy-két felmenőig. (Az egyiknek első, a másikkal második vagy sokadik, és ez csak egyféle probléma.) Ez azzal jár, kevés lesz a gyer-

mekben a generációkon keresztül gyűjtött, ösztönös bölcsesség, sok-sok gyakorlati tanítást igényelnek. Nincs félelemérzet a kevés tapasztalat miatt, mert üres, nincs emlék, ami ösztönösen előjönne. Ők a leginkább bizonytalanok, befolyásolhatók. A régiek, amikor megvilágosodtak, vagy valami kiváltotta ezt belőlük, visszaemlékeztek a legerőteljesebb emlékeikre sokadízigen, melyek segítettek nekik megoldani életük egyéni sarkalatos problémáit, és jó készségekkel születtek. Sokgenerációnyit azok emlékeznek vissza, akiknél nem volt elcsúszás, mert a szülei megéreztek, kivel tartoznak össze. A feljebb levők uralkodni tudnak az alattuk levőkön.

A szerelem a legidőállóbb; az ősi ösztön előhossa az emlékeket, és megteszi az ember azt, ami a feladata. Sokszor csak valami visszarendeződés zajlik, vagy az összetartozóknak meg kell valamit tapasztalni. Több ember is áldozatnak születik, tanítja a hóhérát, az a legnagyobb érdemek egyike. Akkor tud fejlődni a világ, ha jót adunk a rosszért cserébe; egyszer el kell kezdeni. Egy fejlődést mutató életút továbblépést jelenthet, tömegek továbblépése egy fejlettebb korszakot. Megnehezít mindent, ha az egyik nem lát, a másik nem hall, és csak kerülgetik egymást. A férfiak körbeadják a nőt, az viszi el, akinek éppen olyan tulajdonságúra van égetően szüksége, hogy kiegészítse őt, biztonságos hátteret biztosítson neki, de csak ösztönből emlékszik rá, és halványan, lehet, többre is, mert minden életben több esély van. A fiú ráismerhette a kékeszöld szemére (eszébe jutott róla valami), várta, hogy majd nagyon sír, de ő nem akart sírni. Jó, ha van választási lehetőség, és erősnek kell lenni, mert a környezet, a neveltetés nagyon megváltoztathatják az embert. Azt mondta a fiú, neki nagy tervei vannak, azokat kell megvalósítania, még sok embert meg kell ismernie, és nem biztos, hogy ő az, akit keres; a lánynak meg ki kell találnia valamit. A mágikus hatású nőt kereste, emlékezett valamire, talán a nevére, azon a helyen jöhetett rá, azért mélyedt úgy magába, és azt mormogta, hogy kettőnek kell egyezni kétféleképp, az mutatja az utat. Az alapképletre gondolhatott. Azt suttogta végül, hogy a Nagyboldogasszonyt keresi. A lány szigorúan rászólt: „Ezzel nem szabad játszani!” Nem értette a viselkedése okát.

A fiúnak nagy vigaszra lehetett szüksége az előjövő félelmei miatt. A vallásunk tanításait direkt kiforgatták, és az ártatlan az ismert imádkozó asszony unokájába volt szerelmes.

A fiú aztán hirtelen durván lekiabálta a lányt, hogy volt mersze leszállni a vonatról, bármi történhetett volna vele. „Mi van, ha csak hízelegtem neked?” - ijesztette meg. A lány összerezzent, egész más jellem szólt hozzá hirtelen durván, hogy a szívverése is ritmust váltott. „Hát igazad van tulajdonképpen - mondta felocsúdva az ijedtségéből -, de te nem vagy az apám, hogy kioktass. Nem vagy a bírám, te is ugyanazt csináltad! Én megbíztam benned. Naivan, ártatlanul veled tartok, te meg bántani akarsz? - mondta felháborodva. - Az neked bajt fog okozni, egyszerű visszaü! Miféle ember az, aki az érzelmekkel így játszik?” Valamiért nincs neki, csak tanult viselkedés. Elgondolkodott a fiatal férfi, lassan megfontolta, majd meggondolta magát, és azt mondta: „Csak figyelmeztetni akartalak.” És undokul megjegyezte: „Megmondom az apádnak, mit csináltál; most szerencséd van.” Sokan voltak körülöttük, az egyik megkérdezte később: „Miért nem szóltál? Láttam, olyan durva volt veled az a fiú.” „Úgy tűnt, mintha csak magunk volnánk” - gondolta elrövedve a lány. Az állomásépületet nemsokára lebontották, kihalt az a falu, és a lány is egyedüli sarj volt, de talán épp erről jutott eszébe a fiatalembernek, mit keressen. Akkor zavarodottnak tűnt, mint aki hirtelen megvilágosodott, és keresgéli, mi a dolga, de annak a lánynak akkor sejtelve sem volt erről, ösztönösen viselkedett. A különböző körülményeik miatt más szinten lehettek, de érezte a különös kisugárzást belőle, azért csókolózott vele. Ott, az állomáson, akkor egy gondolat erejéig azt érezte a lány, felvette a fiú valaki személyiségét, különleges tehetsége volt a jellemábrázoláshoz, vagy valami baja volt. Egy másik alkalommal, amikor ugyanazon a vonaton utaztak, épp úgy beszélt, gesztikulált, akár az apja, komolyan, kioktatóan. Azt magyarázta, mit szeretne tanulni. Egy emberi őrlőfogató ábrázoló grafikát mutatott a mappájából, és azt mondta, ő is azt a hivatást választja, amelyet az idősebb nővére. „Az nagyon nehéz ám, szépen kell tudni rajzolni” - és elmagyarázta neki a sok tanulnivalót. A lány szerette volna megérteni, mi történhetett vele, de akkor kevés élettapasztalata volt. Sosem tolako-

dott, mindig a fiú kereste meg, ha tudni akart róla valamit. Még sokszor találkoztak, nem bántotta sose, mindig úgy viselkedett, ahogy a lány, és ő nem sejtette, hogy ez állandó szokása. Az őseik múltbéli mulasztásai kezdtek megelevenedni, mert eljött az ideje. A fogadalmi templom közelében laktak a keresztszülei, erről kellett eszébe jutnia. Mindenért a nőket bántják, mert gyengébbek, célpontjai a sikertelen férfiaknak, akik már az iskolai kudarcaikat is rajtuk torolják meg. Annak születünk, amit kérünk, és azt kapjuk, amit megérdemlünk. A hétpróbás gazemberek mindig akkor környékezik meg a lányokat, amikor azok egyedül vannak. Amikor később közel kerültek egymáshoz a fiúval, az elmondta neki, hogy egyszer középiskolás korában megfogták és elvitték rossz nőkhöz a királyok városában, ahol három szakmát is tanult. Azt mondta: akkor bevezették a kukoricásba. Azóta ellentétes érzelmek dolgoznak benne egyszerre, a környezete tükörképe. Negyedik gyereknek született, de ő lehetett az első is, emlékszik valamire, az foglalkoztatja. Nem értette már, kivetette magából a környezete, azok is, akik okozták a baját. Nagyon érzékeny volt, jobban kellett volna rá vigyázni, tele volt tervekkel. Ráerőltették azt az iskolát, így mondta, távol a szülői háztól, idegen környezetben, ahol kihasználták emberek, amiért nincs a közelében rá figyelő család. A zaklatás kibillentette egyensúlyából, mentálisan beteg lett. Ahová került, azóta más jött divatba. Szép családi fotók készülnek róluk, férjhez mennek a lányok is. Jó harminc évvel előttünk járnak a tengerentúlon. Megtalálta azt, akit kielégített, amit nyújtani tudott neki. A családjukban szokás szerint először az öregebbnek kellett családot alapítani, hogy aztán a fiatalabb is megtehesse, ezért mellé tettek egy asszonyt, és csináltak neki családot. A legnagyobb vallás, az akkori „DIVAT” segítségével sikerült mindez. Mozaikcsaládot alkotnak, a három lánnyal felmenő rendszert építettek az elsőség felé, és a végeredmény a lényeg. Elvitték a kis honból a nagy honba a családot, megélhetést keresve, és így sikerült.

Sok víz lefolyt már, és még ott van a nagyok közt, a parancsfüggőség foglya. Akit bevetnek, annak nem működnek az ösztönei, és simán bepalizzák. A hazaindító parancsot kettő embernek kell kimondani. „Haza!” „Magyar!” A városuk nevében benne van, milliószor fordul majd el akkor

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

is, ha nem is akarja, a pálfordulás mániája lett, és megvilágosodva más lett a gondolkodása, jelleme.

Akinek meséltek a szülei, később olvasóvá vált, lett elég fantáziája és képzelete. Akinek nem meséltek, egy helyben toporog. Akiknél nem szokás olvasni, más világban élnek, más az életmódjuk; többféle ember, hit van a közelükben, többbrétű a gondolkodásuk, ha szabadon tehetik. Ők is nagyon okosak lehetnek, más intelligencia; de tegyük csak föl a tükröt! Nézzük a fotókat is, azok sokat elárulnak, de tévedni emberi dolog. Nagy szeretettel tanítgatják a gyerekeiket, hogy megéljenek majd az anyaföldből, igyekeznek időben megtanulni mindent, hogy kell bánni vele. Mint egy szakmát tanítja őket a jó szülő, hogy a gyermekükben éljenek majd tovább, ezért minden jót megadnak maguknak, és ettől a szeretettől lesznek majd szépek, egészségesek az utódaik.

A képlet fejlődött: @ 4:20+...; 4/20+...

A legrosszabbnak tartott dolgokkal néha előfordulhat, hogy hasznossá is válhatnak, akár életet menthetnek. Ha nincs áldás, más irányba kell elindulni. Az ikrek különleges emberek, meglehet, hogy két emberben vannak meg egy emberhez tartozó tulajdonságaik. Ha ahhoz nem bír menni a lélek, amelyikhez jobban tartozik, elmegy a közelében levő ugyanolyannak látszóhoz; vagy eltéved. Mély, láthatatlan kapcsolatok lehetnek emberek közt. Ha valami hiányzik, amire szüksége volna, hamar bajba sodródik. Ez szétaprózódáshoz vezethet, de mindennek megvan a maga oka és orvossága. Meg kell találnia az ellentétét, aki kiegészítheti, semlegesít valamit; ehhez szabadság kell. A fiú különlegessége abból adódik, hogy egymagában két teljesen különböző személyiség lakik, mintha ikrek volna, tudathasadásos az állapota. Születésétől fogva így lehet; aki ritkán, rövid időre találkozik vele, nem értheti a viselkedését. Ezt a furcsa tulajdonságát használta ki a környezete, mert sokáig élvezték is, hogy például extrém dolgokat gátlástalanul megtett, nehezen kötődött, könnyen változtatott; nem tudhatták, miért van az.

Talán éppen azokra az ikrekre volt szüksége, akikkel összehozta a sors, velük egészsülhetett ki, teljes életet élhetett, amiben sokat tanult; és a mellettük nevelkedő gyerekek megtapasztaltak valamit, amit csak általuk kaphattak meg. Ha az ösztöneire hallgat az ember, rátalálhat arra,

amire égetően szüksége van, de ha akadályozzák, talán sose. A hasonlóan nevelkedett emberek értik meg legjobban egymást, gondoljunk bele, és ott szintén, akiknél az egyik nagyon szigorúan, a másik túl szabadon. Ahová került, ott világot láthat, szép emberek közt sokkal jobb élete lett, mint ha itt maradt volna. A lényeglátó képessége szerencsére nem sérült: az segített rajta, aki elküldte. Aki mindjárt kiordibálja magából a mérgét, annak később semmi baja sincs, aki nem tudja megtenni, elraktározódik benne, és ha nem adja ki magából valahogy, megbolondul. Családfát kell készíteni, mert sok év múlva már más viszonyok vannak, nem adják át az információt az emberek, mert nem azon a környéken élnek már, nem járnak össze. A föld máshoz került, ami összekötötte őket, majd az újraosztást máshol hajtották végre, és azzal is betartottak, ha messzire kellett menni. Az eredeti helyre a legidősebb családtag emlékszik, ha él még.

Már kiveszett a köztudatból, hogy az első fiú azt a nevet kapja, ahonnan az apja származik. Először az idősebb fiú, lány házasodhatott, a mesék is írják, mert ha nem, keveredés volt belőle, az elsőként született legtöbbször egyedül maradt. A szokásokat számon tartották. A túlszaporodás ellen is védte a népet, ha megérték a fiatalok a felnőttkort, úgyhogy a családért áldozatot hozott valaki, akit kijelöltek arra, vagy önként vállalta, s papnak, apácának ment. Felelősen vállaljon gyermeket mindenki, annyit, amennyit eltartani, taníttatni, az életben elindítani tud, de legalább egyet. Ha meghalt a férj, vagy az asszony, a testvérnek kellett a helyébe lépni, ezért sokszor közösen választottak nőt, férfit; aki nem felelt meg a testvérnek, gátja lehetett az egybekelésnek. Sok az azonos nevű ember, mintha testvérek lennének, de a rokonság kiderítése már nehéz. A sors viszonylag nyugalmas időszakot teremtetett, mégis a bezártság okozta a legnagyobb bajt, kis haszna van a dunsztolódásnak.

A régi szokást a nagyszülőktől hozta a fiú, ezt alkalmazva ismerkedett. Megvilágosodott, megváltozott a személyisége, más befolyás alá került a környezetében, és elmúlt az adott időszak. A kör lassan bezárul. Koncentrálódnak lassan egy személyben a családok. Van, ahol először foghíjas lesz a sor, nincs lélek, aki olyan tulajdonságú, hogy odamehet. Az

idősebbek tudják, előjönnek belőlük az emlékek, ez így volt hajdanán is, amit sokan nem értettek, és hamar boszorkányperek szövődtek a pletykálkodás, meg nem értés nyomán. Az életben a leginkább hasznos dolgok váltak gyakorlattá, a létezésünk törvényei feledésbe merülnek. Számon kell tartani mindenkit a családban, kinek a helyére várományos valaki. A sokgyerekes családban felnőtt ember ugyanolyan helyen talál magához hasonlóra. Amikor meghal valaki, a helye üresen marad. A következő generáció érvényesülhet. Úgy mondják, a sokadik gyerek sokadik gyereket venni, teremteni kell valamilyen módon; például elkértek egy sírt a temetőben, a harmadik lányét, amit majd vissza kell kérni, venni, ha lesz, aki emlékszik rá és a helyre. Ahol azelőtt kicsi sírok voltak, később szülő temette el oda a felnőtt gyereket. Nem mindegy, milyen sírt választunk, hatással lesz az arra, aki odamegy. Apró lépésekben lehet haladni, különben könnyen másba kerülhet az ember. Akit a magunkénak érzünk, együtt szeretnénk lenni vele, oda menjünk, akit nem, külön rakjuk. Aki nem oda való, vagy eltévedt, külön vagy szűz helyre kell tenni, úgy tud máshová menni. Ha túl sok sírt kell gondoznunk, félő, hogy tévedünk, ki kell számolni, mi lenne, ha egybe rakatnánk, nehogy elvegyük a következő jövevények helyét. A sírra minden nevet rá kell írni a születési és halálozási dátumokkal együtt, a régiek hátra kerülnek. Aki még él, rajta a neve, olyan, akár a fénykép, összeköt, dokumentum. Akik csak összeálltak áldás nélkül, az utódok kóbor lelkek is lehetnek, nem az jut oda, aki várta a sorát a családjához. Ez a legfontosabb, ami megkülönböztet bennünket, mert más törvények érvényesek és nehéz áldozatot kell meghozniuk az átjutásért a kóborlóknak. Nem mindegy, milyen házba megyünk, épp olyan régi legyen, mint amilyen hozzánk illik, kis fejlődéssel, különben elmaradhat az áldás. A nő érzi, mikor szeretne gyermeket, külső nyomásra, rábeszélésre, más lesz, aki odamegy hozzá. A folytatásos mesék a gondolkodást fejlesztik, szője tovább.

Tönkremegy a magyar és itt van már a multi. Arra biztatnak, ne termeljünk, mégis a földdel való munka a legértékesebb. A fazekat ki kell dobni, ha kilyukadt, mert nincs, aki befoltozza, és a cipőt, ruhát is; kevesebb helyen szokás kézimunkázni, sütni, főzni, kapálni, söprögetni, kifesteni, szépítgetni, olyan nagy a fejlődés és az ellentmondás. Noé bár-

káját pedig újra kell csinálni! Legalább az előszobát ki kell festeni, tapasztani, mázolni, felújítani vagy újat építeni, a régi holmiból őrizni kell, hogy ráismerjen, aki odamegy a régi helyre, amit ő épített, azon a földön. Menjünk rokonlátogatóba családotul, de legalább ketten, és nyissunk ajtót az öregekre. Lakatlan házba költözve új élet kezdődhet, de meg kell tisztítani. Aztán az unoka, ha megérzi, hogy jönne már, boldog lehet, ha abbahagyja a fogamzásgátló szedését, és helyet talál nála, mert ha nem, várakozhat, ki tudja, meddig; vagy kihullhat a rostán. A halottakat el kell temetni megszentelt földbe, úgy, ahogy azt a hitünk kívánja, ha máshová nem vágyunk, és gyűjtsunk legalább első este mécses a sírnál, hogy visszataláljon a lélek. Jó, ha hátra is teszünk egyet, lásson a dolgok mögé, s tiszta fehér legyen. A harangszó mindenkinek ingyen jár jó helyen. Az ember addig nem hal meg, amíg sok apróságot meg nem tesz, és kapjon vissza belőle.

Ezekről beszélt az a fiú, a többi találgatás. Költő akart lenni, elment tapasztalatokat gyűjteni. Az arca akár egy színházi maszk, a képen más van, mint amit rajta látunk. Megkapta, amire vágyott. Jobban jár, aki nem kapja meg, ami után sóvárog. Ő és az ismerősei is egy-egy hírességgel vannak együtt, de legalábbis a hasonmásaikkal. Az Isten megáldja őket, jól élnek, az irigyeik megpukkadhatnak. Egy nagy szellem születését akadályozták, ezt látták valahol, és másképp szervezték. Nem lehet mindenkit szeretni, és nem kell mindig szót fogadni! Meg kell tanítani a gyerekekkel: idegenekkel szóba állni tilos! Ő egy nagykövet, akit meg kell követni. Egy utazó nagykövet is követhet el hibát, és az dobja rá az első követ, aki büntelen, de a sok csúnya beszédől már senki sem az, lásd: a teremtőd. A főutcáról már elment az a lélek, akinek a portája mellett már két ház is leégett a sok szitoktól; nehéz gyerekkora lehetett! Aki különleges élvezetekre vágyik, kaphat olyat is, hogy... De miért van mindez? Minden fűnek, fának, embernek, állatnak lelke van, ha ész nélkül megcsonkítjuk, szétmarcangoljuk, meglátszik rajta, legközelebb sérült, gyengébb lesz, ha éhezik, kisebb. Megtudhatjuk, ha csak tétlenül nézzük, mi folyik körülöttünk! Sok áldozatot kell meghozni, kiosztani az érmeket, hogy egyszer minden a helyére kerüljön, hát kezdjük már el! A művészek nagyon érzékeny lelkek, ő az, egy cserebogár sírását is

érzékeli és a több kilométerre levő szenvedő sóhaját is, ő is kínlódik tőle. A fiúk hétpróbás tapasztalataikat írják meg memoárjukban, mint a hetvenéves ikrek a türelmi zónában. A fiúk folyton küzdenek egymással, ami könnyen sérülést okoz. Úgy segítettek rajta, hogy eladták, mint a lányokat. A világ egyik fele rohanóan fejlődik, de ösközösség, középkori állapotok, kivégzések, nőgyalázások, gyilkos háborúk, szenvedés, menekültáradat hömpölyög! A környezetet kell jobbá tenni úgy, hogy jó példát lásson a gyerek, mert ölni a legnagyobb bűn! Ha mindez sikerülne, annyival is kevesebb rossz lenne a világban! Szeretetre születünk, a szeretet ad életerőt a gyermeknek, akit legalább egy ember szeressen igazán!

Ceglédi Jana Marica: Hallgató Csillagok

Néhány könnycsepp gurul a pesti betonon.

Ide-oda rugdalja őket a menetelő tömeg.

Buszoktól, autóktól terhes pára fonja körül a várost.

Reszkető kis kezek kapnának siető, suhogó ballonunk után,

Néma könnyek, síri csöndek fájdalmát nyögi a zakatoló idő.

Leszegett fejjel morogjuk: Nem voltunk ott, semmit sem láttunk.

Gyötrellemmel kikövezett járdánkon hideg közönnyel járunk.

Reszkető kis kezek lassan imára kulcsolódnak.

Várnának, vágynának valami jobbat, valami szebbet.

S fentre szórnak ragyogó fohászokat a távoli, nem mozduló Isteneknek.

Reszkető kis testek a sötét fényfoltos égboltot kémlelik,

A tömeg elnyomó zajába vesznek.

Majd a kedvünkért - egyszer hátha feltekintünk - némán csillagokká lesznek.

A Poéta Irodalmi Portálon letöltető ez a PDF is – több másik hasonló kiadvánnyal együtt!: <http://poeta.hu/ingyen>

Boda Zsófia Borbála (Buksi): Bántó világ

Oly sivár
A puszta világ,
Mert gyermek egy évet sem lát.

Bántó világ,
Gyermeki sírás,
Megszületett s egyből magas láz.

Szomjúság,
Nyomorúság,
Nincs víz, nincs kenyér, az élet nem vidám.

Anyaság
Csak dajkaság,
Szánó, bántó könnyek, eljő a gyermeki halál.

Szakácsné Kozári Piroška: Nézzen tükrébe a vétkes!

A fiatalasszony orvosi parancsra engedelmesen feküdt az ágyán. Jólesett a fehérség ölelte kórházi csend, nyugalom, az ajtón kívül hagyott sokféle családi és munkahelyi problémák sora.

Elmélázott egy gondolat felett: „Talán az Isten rendelése ez a pihenés, hogy megmaradjon a szíve alatti kicsi gyermekélet, nehogy az élet dik-tálta sok fizikai és idegrendszeri megterhelése miatt, szerelmük második virága, idő előtt megszületve, nem a családba, hanem a halál marká-ba essen.”

A csend megnyugtató álmot bocsátott rá.

Neszre ébredt. Az ajtónyílásban egy 30 év körüli házaspár jelent meg. A soványka, riadt szemű asszony a szomszéd ágyra telepedett. A kissé testes férje cipelte a bőröndjét, majd azonnal buzgón pakolni kezdett. Suttogva beszéltek.

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

- Ide teszem, szívem, az éjjeliszekrényre az üdítőt. A fiókba pakolom az evőeszközt. Azonnal adom, kedvesem, az itteni ruhát. Segítek átöltözni. Majd meglátod, milyen nyugalmas, jó helyed lesz!

- Igen - sóhajtotta az asszonya.

- Hozzak valamit? Talán még egy szendvicset vagy üdítőt? Nem akarom, hogy valami hiányában szenvedj! Én otthon, kedvesem, mindent elintézek. Te csak magaddal törődj, hogy kényelmes legyen a helyed, és senki ne zavarjon!

Aztán egy látványos öleléssel, csókkal elbúcsúzva elköszönt és elsietett.

Mint egy szerelmesen búgó galamb, úgy repdeste körül a feleségét. „Ilyen az igazi férfiudvarlás? - töprengett az ágyszomszéd. - Az én férjem soha nem mondta nekem, hogy »így szívem, úgy kedvesem«, de ilyen szavak nélkül is tudom, hogy mélyen szeret és a családjáért minden áldozatra kész. Különös, hogy ez az asszony csendes és szomorú, alig volt szava a férjéhez. Miért?” - bökte oldalba a kíváncsiság ördöge. A délután csendben eltelt, csupán az ágymoccanások és sóhajok jeleztek a kórterem életjelenségét.

Vacsora után a fiatalasszony megkérdezte az ágyszomszédját:

- Tessék mondani! Ön is kicsi gyermekének életmentése miatt van itt?

A válasz meglepő volt.

- Bárcsak az lenne!

- Talán a meddősége okát vizsgálják ki?

- Nem... A terhességem megszakítása miatt vagyok itt.

A fiatalasszony elámult.

- Muszáj elvetetni? Nem értem. A gyermek az Isten ajándéka. A szerelmük gyümölcse! Talán nincs lakásuk?

- De van. Nagy is.

- Betegség miatt?

- Nem.

Ekkor már a kérdezettnek sűrűn hullottak a könnyei. Időbe telt, amíg ki tudta magából sóhajtani: „A férjem... nem... engedi... megtartani... Ragaszkodik... hogy elvetessem.”

- Miért? ... De miért? ... Hiszen maga az életét is kockáztatja! ... Aztán lehetséges, hogy egy megszakítás után soha többet nem lehet gyermekük! ... Nem lesz az életüknek itt e földön folytatása!

Szinte vágni lehetett a köréjük feszülő kétségbeejtően keserű csendet.

Soká, nagyon soká érkezett elhaló hangon a felelet.

- A férjem... azt mondta, nem lehet! ... Először... meg kell lennie az autónak... aztán a nyaralónak... csak azután jöhet a gyerek!

Mintha a döbbenet mellbe vágta volna a fiatalasszonyt, de gondolatban sárkányként harcolt a kijelentés ellen: „Hogy lehet egy férfi ilyen önző? Nem tudja, hogy minden gyermek életre hozatala mellett ott leselkedik a halál? Aztán egy gyermek elpusztításának bűne felmutathatja a meddőségből fakadó boldogtalanságot! Mi is van a mérlegen? Egy gyermek, akiből lehet tudós, vagy életvidám, mindenkihez jó, és segítőkész ember, a másik serpenyőben pedig egy élettelen tárgy, szerkezet, ranggaló autót, mely gyorsan elavul, no meg a gazdagságot jelentő nyaraló! Ez az asszony alázatos, engedelmes, de az ő férjének nem ő a legfontosabb, hanem a vagyon és a rang! És ezért milyen fantasztikusan tud neki udvarolni!”

Elöntötte a szívét, lelkét az asszonnal szembeni szánalom, hiszen ő a férje kis szeretetéért engedelmesen még a gyermekgyilkosságot is vállalja! „Meg kell zavarodni!” - suttogta maga elé, de pár perc múlva ellenállhatatlanul elöntötte az asszony férje iránti dühe. Felpattantak fegyelmezettségének zárai, és kilökte magából rekedt hangon az asszonyhoz szóló szavait.

- Kedves asszonyom! Mondok én magának valamit! Jól jegyezze meg! Az ön férje a vagyont és a jövőbeli autóját szereti, nem magát. Önre úgy tekint, mint egy megbízható, szolgálatkész, testi élvezeti cikkekre, kellemes otthont biztosító személyre, nem pedig úgy, mint feleségre. Az ilyen ember mellett ön soha nem lesz igazán boldog. Én az ön helyében megtartanám a gyermekem, és boldogan felnevelném. Legalább nyilvánvalóvá válna, hogy a férje kit szeret igazán. Őhöz hasonlóan még a cigányok is különbek, mert a nyomorúságukban is vállalják a gyermeket és felnevelik.

Az asszony párnájába fúrta a fejét, úgy zokogott.

"AKIKÉRT A HARANG SZÓL" 2.

Másnap délelőtt kipirultan, vidáman érkezett az asszony férje. A szer-tartásos ölelés és csók után halkan elhadarta, hogy mi mindent tett otthon. Kedveskedve érdeklődött „szívecském” állapota felől, majd hízelegve átnyújtotta felesége kedvenc süteményét. Asszonya sóhajokkal bélelt arckifejezéssel vette át, és nyugtázta férje kedveskedését.

Az ágyszomszéd alvást színelve a takarója picin lerejtette őket. Kíván-ta volna kihallani halk beszédükből a megegyezést, hogy a kis élet meg-szakításának bűnét nem követik el! Nagy sokára végre elhangzott az asszony halk, bánatos kérése: „Nem lehetne mégis megtartani a gyer-mekünk? Én vágyok rá, vállalom, hogy minden körülmények között felne-velem. Kérlek! Egyezzel bele!”

A férj, mint a pulykakakas fölfortyant. Fojtott hangon sziszegve válaszolt:
- Ezt már százszor megbeszéltük. Megmondtam, nem és nem. Kár a szóért. Először meg kell lennie a kocsinak, aztán a nyaralónak, utána be-szélhetünk róla.

- És ha akkor már nem lehet?

- Bolond beszéd. Hagyjuk!

Az asszony, mélységes bánattal, patakzó könnyekkel nézett rá.

Ó! Hol volt már a kedveskedő, hízelgő, szolgálatkész férj? Helyette egy ellentmondást nem tűrő, erőszakos férfi mondta ki:

- Fejezd be! Megbeszéltük! Beleegyeztél! Tartsd a szavad! Mennem kell! Ha túl leszel rajta, jövök! - és röpke csókot küldve elköszönt.

A megfogant kisgyermek életére kivégzési pecsét került.

Kis idő múlva az asszonyt szólító nővér egy lelkileg megkínzott, össze-tört - cseppnyi szeretetért, kedveskedésért gyermekgyilkosságot is vállaló - nőt kísért a műtőbe.

Amikor becsukódott az ajtó, megszólalt távol egy kis harang, áldozócsütör-töki tanításra szólítva a híveket. A fiatalasszony - aki fegyelmellett öröm-mel, reménységgel őrizte szíve alatt a piciny gyermekét - a harang hangját bánatos gyermekkönyörgésnek vélte hallani az életéért. Ráfelelt a vártemp-lom sötét harangja, mintha azt mondaná: „Pénzért, rangért elkövetett bűnök között éltek! Vigyázzatok! Vigyázzatok! Vigyázzatok, mert az igazi boldogság madara nem... Nem rak fészket köztetek!

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
